

Požár

Někdy uprostřed týdne, zrovna když jsme se s Omarem přiloudali z hub, slyším zoufalé Zdeňkovo volání. Odšoural jsem se před přívěs a s úžasem přihlížel, jak Zdeněk *běží!* Napadlo mě, že jsem ho při této činnosti nikdy neviděl, a došlo mi, že je to asi vážné. Sotva popadal dech:

„Nemáš hasičák?“ sípěl. „V lese mi hoří Fredy!“ (Fredy je jeho pětilitrový Ford Mercury Monarch, chlouba rodiny.)

Žádný zbytečný hasicí přístroj s sebou nevozím, takže Zdeněk tím svým nezvyklým tempem pokračoval do stodoly pro svůj. Žena uvázala protestujícího Omara k oji přívěsu a já vyrazil autem k pumpě pro vodu. Sotva jsem za divokého pumpování natankoval, už tu byl Zdeněk s jakýmsi válcem a trubicí, nasedli jsme a šílenou rychlostí rozehnali pochodující turisty. Už z dálky byl vidět kouř – ta obrovská hauptna byla zvednutá a z motoru šlehaly plameny, které začínaly olizovat spodní větve douglasek.

Nechal jsem naše auto raději v dostatečné vzdálenosti od očekávaného výbuchu Fredyho a s tím primitivním hasicím náradím jsme se obezřetně přiblížili k sálajícímu Fredymu. Zdeněk vzal do ruky ten přístroj a něco stiskl – z trubice se pod tlakem vyvalil jemný bílý prášek, ale protože zatím pracovně zkusmo mířil kamsi mimo oheň, malebně potrousil jen vnější blatník a přední pneumatiku. Další pokus se už neopakoval, protože v hasičáku došel ten prášek. Na řadu tedy přišla moje voda – toto ověřené hasicí médium má však tu pitomou vlastnost, že teče jenom dolů, takže jsme samozřejmě zbytečně vybryndali asi polovinu kanystru mimo běsnící živel.

Nejhorší plamen jsme sice uhasili, ale bylo jasné, že to bude pokračovat nanovo, protože celá kraksna byla rozpálená a z motorového prostoru se kouřilo. Pochopili jsme, že bez odborné pomoci se neobejdeme. Vyrazil jsem telefonovat. Cestou jsem potkal ty

rozhořčené turisty, kteří se zase zformovali do sevřeného pochodujícího tvaru, smykem jsem u nich zastavil a požádal je o mobil. Měli dokonce předvolené číslo hasičů, takže jsem se s kýmsi spojil, a došla baterie! Takže po neplodném zdržení do přívěsu! Jakési hasičské centrum v Českých Budějovicích mě přepnulo na hasiče ve Strakoniciích, ti mě přepojili na hasiče v Blatné a těm jsem konečně popsal místo a zdroj požáru. Při návratu jsem se na křižovatce u rybníka málem srazil s houkající hasičskou avií. V duchu jsem se všem hasičům omluvil za svoji skepsi, našli to, a dokonce tu byli za pár minut! Později mi došlo, že to bylo mými vyčerpávajícími navigačními informacemi. Nalezení a lokalizaci požáru mají přece v popisu práce... Silným proudem vody zalili celý motorový prostor a bylo po požáru. Všichni jsme si pak opodál sedli na mez, vytáhli cigarety a já blbě zavtipkoval: „Nemáte někdo oheň?“

